

søgt at raåde Bod paa de Misligheder, hvorfors Borgerne udsatte sig ved at lægge det vaklende Seddelnummerair til Grund for de Gjældsforpligtelser, hvori de indløde sig. Men det var dog forbunden med en meget stor Usikkerhed baade for Laangiiverne og for Laantagerne, at de Sedler, hvormed Udlaanet og Tilbagebetalingen bestredes, skulde beregnes efter den paa Gjennemsnittet af et Halvaars Coursfer grundede løbbestemte Solvvardi, som gjaldt respectivt i Laanets og Tilbagebetalingens Dieblift, hvilken i modsatte Retninger kunde betydeligt afvige fra det virkelige Forhold mellem Solv og Sedler. Desuden foregik der snart Begivenheder, som gjorde, at Ingen vilde benytte denne Maade at anbringe sine Seddelcapitaler paa; thi, efterat Solvvardi-Coursen engang var — for Halvaaret 1 August 1813 til 1 Februar 1814 — efter de anordnede Regler sat til 375 (der dog var meget langt under Diebliftets virkelige Cours), blev den i de følgende Aar, da den, efter de foreskrevne Regler, skulde være meget høiere, ved Kongelige Befalinger holdt paa samme Punkt. Det blev nu Enhver klart, at han i intet Tilfælde kunde vinde ved at anbringe sine Sedler efter Cours 375, hvorimod han vilde have tabt betydeligt, naar Sedlerne om kortere eller længere Tid havede sig henimod deres normale Værdi. Hertil kom endnu, at Udlaanerne i hin Valuta ei maatte tage mere end 4 pCt. Rente, medens Frdg. 5 Januar 1813 s. 21, der gif ud fra den Forudsætning, at Laan i Nayneværdi var det mindst bebyrde, tillod deraf at tage 5 pCt. (sefr. Bl. 27 April næstefter).

Det var og allerede under 11te Juni 1814 foreskrevet, at offentlige Midler skulde udlaanes i R. B. — Under disse Omstændigheder var der enkelte større Handlende og Godsbesiddere, som, enten ved egen Overveelse eller efter Kyndiges Raad, bleve bragte paa den Tanke, ved Laan i rede Solv at sikke dem mod den Fare, som de i Tidens Længde vilde være underkastede ved at optage Laan i Sedler, eller dog beholde den Gjæld, de allerede deri havde paadraget sig. — Og til saadanne Laan vidste nogle Faa at gjøre Udveie i Udlandet, naar de loylik turde for-

pligte sig til at svare 5 pCt. i aarlig Rente. Hertil begyndte i 1815 Bevilling at blive tilstaaet, og efterhaanden fulgte Flere det givne Exempel, saa at det snart som almindelig Regel blev fastsat, at Cancelliet maatte andrage paa slige Bevillinger, dog først alene, naar Laan optoges i Udlandet, hvilket om kort Tid blev udvidet til Laan, som optoges i Hertugdømmerne. Og da om et Par Aar ogsaa adskillige Solvcapitaler kom ind i Danmark, navnlig ved Hjælp af de store Bancaan, som Regjeringen i 1818 og 1819 optog, fornemmelig for dermed at komme betrængte Eiendomsbesiddere til Hjælp, bleve og slige Bevillinger søgte og tilstaaede uden Hensyn til, hvor Laanet optoges. De bleve derhos og udvidede til Laan i, hvad der ved det aabne Brev af 6te April 1818 i Modsetning til rede Solv kaldtes Solv, hvilket kunde betales med Sedler efter den Dvartalscours, som nu blev indført istedetfor den ved Frdg. 5te Januar 1813 foreskrevne Halvaarscours, og som antoges at ville altid blive den virkelige Solvvardi nærmere. Nu bleve slige Bevillinger meget hyppige, og saaledes vedblev det endnu endeel Aar, efterat Bestanden og Crediten havde hævet sig og Pengesæfnet var kommet i en saadan Orden, at Capitalisterne i det Hele fandt dem meget vel ved at kunne anbringe deres Capitaler mod god Sikkerhed til 4 pCt.; men, ligesom Bevillingerne fra den Tid dog bleve sjeldnere, og ordentligviis kun søgtes af mindre betydende og mindre oplyste Eiendomsmand, saaledes fandtes det omstøder, at, da den exceptionelle Tilstand var ophørt, der havde foranlediget hine i sig anomale Bevillinger, burde de ogsaa ophøre. Det blev derfor ifølge Cancelliets allerunderdanigste Forestilling ved allerhøieste Resolution af 4de December 1833 fastsat, at Udgang til saadanne Bevillinger skulde ophøre med Udgangen af Juni Termin 1834 (Coll. Tid. for 1834 Pag. 17—23). Herved havde det og i lang Tid stt Forblivende, men, uagtet alle Creditforhold vedbleve at forbedre sig, foransedigede dog den stedse stigende Foretagelsesaaend og Eiendomsprisernes Forhøielse, at der endeel Aar senere, saavidt vides første Gang i 1842, atter blev meddeelt Bevillinger af foransførte Slags, dog indtil